

Později znovu promluvil ke svému synovi se slovy, „Tak tedy, mladý muži! Musíš pokračovat v této práci a již mě nikdy neopustit. Zvýším tvůj plat, a cokoliv budeš potřebovat co se týká nástrojů, rýže, mouky, octa a podobně, neměl by sis s tím dělat starosti. Mám starého služebníka, kterého ti mohu zapůjčit, když budeš potřebovat. Můžeš uvolnit svoji mysl. Budu pro tebe jako tvůj otec, tak neměj již žádné starosti. Proč to říkám? Protože jsem již starý, ale ty jsi stále ještě mladý a zdatný. Když pracuješ, nikdy nejsi nepoctivý či líný, ani nehovoříš slova rozčilení či mrzutosti. Zdá se, že nemáš žádné vady toho druhu tak, jak je mají mí ostatní pracovníci. Od nynějška budeš jako můj vlastní syn.“ A bohatý muž pokračoval s výběrem jména a přidělil je tomu muži, jako by byl jeho dítě. V tu chvíli zchudlý syn, ačkoliv byl potěšen takovým zacházením, o sobě stále smýšlel jako o člověku nízkého postavení, který byl zaměstnán druhým. Proto jej bohatý muž nechal odklízet exkrementy

po dalších dvacet let. Ke konci této doby syn cítil, že je chápán a že je mu důvěřováno, a mohl žít bez rozpaků, ale dále bydlel na tomtéž místě jako předtím. Světem Ctěný, v ten čas bohatý muž onemocněl a věděl, že zanedlouho zemře. Promluvil ke svému zchudlému synovi se slovy, „Mám ohromná množství zlata, stříbra a vzácných pokladů, které naplňují a přetékaají z mých skladů. Ty převezmeš kompletní péči o ta množství která mám a o to, co má být vydáno a vybráno. To mám v úmyslu a přeji si, abys splnil má přání. Proč je tomu tak? Protože od nynějška se ty a já nebudeme chovat jako dvě odlišné osoby. Takže musíš držet rozum v hrsti a dohlédnout na to, aby zde nebyly žádné chyby či ztráty.“ V ten čas zchudlý syn, když přijal tyto instrukce, převzal dohled nad veškerým zbožím, a zlatem, stříbrem a vzácnými poklady, a různými skladišti, ale nikdy nepomyslel na to, aby si pro sebe přivlastnil tolik, co by stálo za jediné jídlo. Dále žil tam,

kde předtím, neschopen přestat o sobě smýšlet jako o bídném a nízkém. Poté, co uplynul nějaký čas, otec zpozoroval, že jeho syn se stával kousek po kousku více sebejistým a velkodušným v nahlížení, že byl rozhodnut vykonat veliké věci a pohrdal svým dřívějším nízkým míněním o sobě. Uvědomujíc si, že jeho vlastní konec se blíží, přikázal svému synovi, aby uspořádal setkání s příbuznými a králem země, významnými ministry a šlechtou a hospodáři. Když byli všichni shromážděni, obrátil se k nim s tímto prohlášením: „Gentleman, měli byste vědět, že toto je můj syn, který se mi narodil. V jistém městě mě opustil a utekl pryč, a po více než padesát let bloudil kolem, podstupujíc těžkosti. Jeho původní jméno je takové a takové a mé jméno je takové a takové. Dříve, když jsem ještě žil ve svém rodném městě, jsem se o něj bál, a tak jsem jej vyrazil hledat. Po nějaké době, se mi poštěstilo se s ním setkat.

To je pravda můj synu,
a já jsem v pravdě
jeho otec.
Nyní vše,
co patří mě,
celé mé bohatství
a statky,
bude zcela patřit
tomuto mému synovi.
Se záležitostmi
výdajů a příjmů,
ke kterým v minulosti došlo,
je tento můj syn
obeznámen.
Světém Ctěný,
když zchudlý syn
slyšel tato slova
svého otce, byl naplněn
velikou radostí,
získajíc, co nikdy
předtím neměl,
a pomyslel si,
původně jsem neměl v mysli
touhu po těchto věcech,
ani snahu je vyhledávat.
Přesto nyní tyto sklady
pokladů přišly
samy od sebe!
Světém Ctěný,
tímto starým mužem
s velkými bohatstvími
není nikdo jiný
než Tathagata,
a my jsme jako
Buddhovi synové.
Tathagata
nám neustále říká,
že jsme jeho synové.
Ale kvůli
třem utrpením,
Světém Ctěný,
uprostřed
zrození a smrti,
procházíme palčivými
úzkostmi, sebeklamy,
a nevědomostí, nacházejíc
potěšení ve lpění
k nižším doktrínám.
Ale dnes nás
Světém Ctěný

vede
k pečlivé úvaze,
abychom odvrhli pryč
taková učení, špínu
povrchní debaty.
Byli jsme pilní
a snažili jsme se
v této věci, dokud jsme
nedosáhli nirvány
(nejvyššího ráje),
který je jako
denní mzda.
A jakmile jsme jí
dosáhli,
naše srdce byla
naplněna velikou radostí
a my jsme dospěli k názoru,
že to bylo dostatečné.
Najednou jsme si sami
pro sebe řekli, „Protože
jsme byli pilní
a namáhali se
ohledně
buddhistické Dharmy,
získali jsme tuto
svobodomyslnost
a bohatství porozumění.“
Ale Světém Ctěný,
znajíc z minulých časů
jak naše mysli
lpějí na hanebných
touhách a těší se
z nižších doktrín,
nás omluvil a nechal být,
nesnažíc se nám podat
výklad, se slovy,
„Dojdete
vnitřního vhledu
Tathagaty,
vašeho přídělu
skladiště pokladů!“
Namísto toho
Světém Ctěný
použil sílu
vhodných prostředků,
kázajíc nám moudrost
Tathagaty takovým
způsobem, abychom
mohli dbát Buddha
a dosáhnout nirvány

(nejvyššího ráje),
který je jen denní mzdou.
A protože jsme
to považovali
za veliký zisk,
neměli jsme žádné přání
následovat velký vůz.
Navíc, ačkoliv jsme
vykládali a hlásali
Buddhovu moudrost
pro dobro
bódhisattvů,
sami jsme neusilovali
o její dosažení.
Proč to říkám?
Protože Buddha, vědom si
toho, že naše mysli
nachází zalíbení v nižších
doktrínách, využil síly
vhodných prostředků
aby kázal způsobem,
který byl pro nás vhodný.
Takže jsme nevěděli,
že jsme byli ve skutečnosti
syny Buddha.
Ale nyní to již
alespoň víme.
„Co se Buddhovi
moudrosti týká,
Světém Ctěný se o ni
vždy rád podělí.
Proč to říkám?
Od dávných časů
jsme vpravdě byli
syny Buddha,
ale netěšili jsme se z ničeho,
kromě nižších doktrín.
Pokud bychom měli mysl,
která by se těšila
ze šlechetného,
pak by pro nás
Buddha kázal
Dharmu
velkého vozu.
Nyní v této sútře
Buddha vykládá
pouze jeden vůz.
A dříve,
když v přítomnosti
bódhisattvů

haněl
posluchače hlasu
jako ty, kteří se těší
z nižší doktríny,
Buddha ve skutečnosti
používal
velkého vozu, aby nás
učil a konvertoval.
Proto říkáme, že ačkoliv
jsme původně neměli
v mysli žádné prahnutí
po takové věci, ani jsme ji
nehledali, nyní k nám
veliký poklad
krále Dharmy
přišel sám od sebe.
To je něco,
co mají synové Buddha
právo získat,
a nyní to všechno
získali.“
V ten čas Mahakashyapa,
přejíc si vyjádřit
ještě jednou své mínění,
promluvil ve verších
takto:
Dnes jsme slyšeli Buddhovo
mluvené učení
a tančíme radostí,
získajíc, co jsme
nikdy předtím neměli.
Buddha prohlašuje,
že posluchači mluveného
budou schopni
dosáhnout buddhovství.
Hromada nepředstižných
pokladů k nám přišla,
aniž bychom je hledali.
Je to jako případ
chlapce, který,
když byl ještě mladý
a bez porozumění,
opustil svého otce
a utekl pryč,
jdouc daleko
do jiné země,
hnán z jedné země
do druhé
po více než padesát let,
jeho otec,

úzkostný v mysli,
jej hledal ve všech
směrech, dokud se,
unaven z hledání,
nezastavil v jednom městě.
Tam postavil sídlo,
kde by mohl dopřát
pěti touhám.
Jeho dům byl
velký a drahý,
s množstvím zlata,
stříbra, lastur, achátu,
perel, lazuritu,
slonů, koní,
skotu, koz, nosítek
a kočárů,
polí pro farmaření,
služebníků, čeledínů,
a dalších lidí
velikého počtu.
Zapojil se
do výnosných obchodů
doma a ve všech
zemích kolem,
a měl obchodníky
a cestující prodejce
rozmístěné všude.
Tisíce,
desetitisíce, miliony
jej obklopovaly
a vzdávali mu úctu;
těšil se neustále
přízni a uznání
vládce.
Vyšší úředníci
a mocné klany se připojili
v projevování úcty,
a těch, kdo se
kolem něj z jednoho
či druhého důvodu
shromažďovali, bylo mnoho.
Takové bylo jeho bohatství,
veliká moc a vliv,
kterým disponoval.
Ale jak stárnul
a chátral,
vzpomínal na svého syna
s ještě větší úzkostí než
kdy předtím, dnem a nocí,
nemyslí na nic jiného:

„Nyní se čas
mé smrti blíží.
Již více než
padesát let uplynulo
od doby, kdy mě ten
pošetilý chlapec opustil.
Má skladiště
plná zboží – co se
s nimi stane?“
V ten čas
zchudlý syn hledal
jídlo a ošacení,
putujíc
z vesnice do vesnice,
ze země do země,
někdy něco našel,
jindy
nenalezl nic,
hladovějící a vyzáblý,
jeho tělo plné
boláků a plísně.
Jak se stěhoval
z místa na místo,
došel časem
do města,
kde žil jeho otec,
střídajíc jednu práci
za druhou, dokud nepřišel
do domu svého otce.
V ten čas
bohatý muž roztáhnul
uvnitř svých vrat
veliký zdobený baldachýn
a usadil se
na vyvýšený trůn,
obklopen svými
poddanými
a různými společníky
a strážemi.
Někteří počítali
zlato, stříbro,
a vzácné předměty,
nebo zaznamenávali
do účetních knih výdaje
a příjem bohatství.
Když zchudlý syn
pozoroval, jak vznešený
a význačný
byl jeho otec,
měl za to, že musí být

králem země,
nebo roven králi.
Poplašený
a plný nejistoty
se zeptal sám sebe,
proč tam přišel.
Tajně si pro sebe
pomyslel,
pokud zde budu dlouho
otálet, možná se mě zmocní
a budu dotlačen do služby!
Jakmile si
toto pomyslel,
utíkal odsud
a zjišťujíc, kde byla
chudá vesnice,
vydal se do ní v naději
na získání zaměstnání.
Bohatý muž v ten čas,
usazen na svém vyvýšeném
trůně, viděl svého syna
v dáli a tiše rozpoznal,
kým je.